

[Rager.]

til § 8 angaaende Ny-Importører. Man ønskede indsat en Bestemmelse om, at ca. 25 pCt. af Tildelingerne skulde komme Ny-Importører til gode. For Tiden er det saaledes, at § 8 giver Valutaraadet Bemyndigelse til at gøre Indstilling til Ministeren for hvert Enkelttilfælde om, hvor meget der skal stilles til Raadighed for Ny-Importører — en mere elastisk Fremgangsmaade, som maa forekomme bedre —, og ret naturligt maatte Ministeren ogsaa i et Samraad udtale, at en saa stor Procentsats som 25 under de nuværende Forhold, hvor vi desværre maa se i Øjnene, at vi kommer til at staa over for en Nedskaering af Bevilgningernes Størrelse, ikke kunde anbefales. Dette Forslag har derfor ikke kunnet føres videre, og jeg maa sige, jeg er enig med Ministeren i den Afvisning, der gaves.

Ja, jeg kan vistnok indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg blot endnu vil sige, at jeg ved ikke, om det ikke havde været rigtigt, at § 3, sidste Stykke, i Loven var udgaaet. Den indeholder et Paabud om, at Varefortegnelsen senest i Efteraaret 1938 skal tages op til Revision, og det turde jo siges nu at være overflødig, da vi er i 1939. Jeg er desværre først blevet opmærksom paa dette i sidste Øjeblik og har ikke kunnet faa Lejlighed til at gøre Bemærkninger om det i Udvalget, men hvis Ministeren skulde ville have det ud af Loven, kan det jo naas mellem anden og tredje Behandling.

Hartel: Det vilde være Synd at paa-staa, at Udvalgsflertallet paa noget Punkt har taget Hensyn til de Betragtninger, Oppositionen har gjort gældende. Der er ikke rettet en Tøddel i Loven, og Udvalgets Flertal indstiller Lovforslaget til Vedtagelse uændret. Endog rent saglige Ting i Loven, som er aabenbart fejlagtige, er der heller ikke rettet noget ved.

Med Hensyn til Lovens § 7 gjorde jeg opmærksom paa, at der forudsættes udarbejdet halvaarlige Planer for Tildeling af Importret. Enhver ved, at det er umuligt at lægge en saadan halvaarlig Plan, men ikke desto mindre opretholder man ugenert denne Bestemmelse i Lovens § 7, selv om man paa Forhaand ved, at det ikke kan praktiseres. Det forudsætter endog Erhvervsorganisationernes Medvirken, og jeg har ikke set noget til, at Erhvervsorganisationerne paa Forhaand har givet Tilsgagn om at medvirke ved dette uigennemførlige Projekt.

Jeg hørte af det ærede Medlem Hr.

Ragers Tale, at hans Udtalelser ved det Møde i Grossist-Sammenslutningen, som han omtalte, og som jeg har faaet refereret, ikke skal forstaaes saaledes, som de er refereret over for mig, nemlig at det ærede Medlem var gaaet ind for det rigtige i, at der skulde fastsættes en bestemt Procent for Ny-Importørernes Tildelinger. Jeg mener nu fortsat, at det havde været rigtigt, om der var fastsat en saadan Procentandel — saa kunde det jo diskuteres, hvor høj denne skulde være, men der bør være en voksende Mulighed for, at nye Folk kan komme til inden for Handelsstanden. Jeg ser ikke, hvorledes Nyrekrutteringen af unge Købmænd ellers skal kunne fortsættes, og vi ved jo alle, at en Stand, som stivner, ikke mere kan opfylde sine Funktioner, saaledes som den Stand kan, der er i levende Udvikling og har ny og frisk Tilgang.

Med Hensyn til § 15 havde jeg paatalt, at man i alt for udstrakt Grad gør Brug af Erklæringer paa Tro og Love. Jeg ser til min Glæde, at Grossist-Sammenslutningen af 1930 i sit fortrinlige Indlæg til Udvalget netop om disse Erklæringer bruger det Udtryk, at den overdrevne Brug, der gøres af dem, udarter til en slet og ret Rutine. Og det er jo beklageligt, at saa højtidelige Dokumenter løber Risiko for at blive betragtet og behandlet paa denne Maade; saa havde det været bedre, om man havde indskrænket Anvendelsen af dem.

Af Grosserer-Societetets og Provinshandelskammerets Udtalelser til Udvalget forstaaer jeg, at man inden for disse Organisationer er ganske klar over de mange Ulemper og Skavanker, der klæber ved denne Lovgivning. Men det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch som Socialdemokratiets Ordfører sagde: Organisationerne har ikke taget Konsekvensen af deres Syn, men nøjes med at sige, at man ikke insisterer paa, at denne Lovgivning tages op til Revision. Det er et ejendommeligt haltende Standpunkt, og nu maa ogsaa Grosserer-Societetet og Provinshandelskammeret se Følgen af det: de bliver taget til Indtægt for Lovgivningen i sidste Instans. Det har de altsaa for deres Villighed, skønt de indrømmer igennem en Række Betragtninger, at de mener, Loven er behæftet med saadanne Fejl, at det i Virkeligheden var bedre, om den forsvandt; men under de nuværende Forhold synes man ikke, man vil gaa saa haardt i Rette med Systemet. Det bliver saa udlagt derhen, at man faktisk gaar Magthavernes Ærinde.

Saa maa man indrømme, at Grossist-